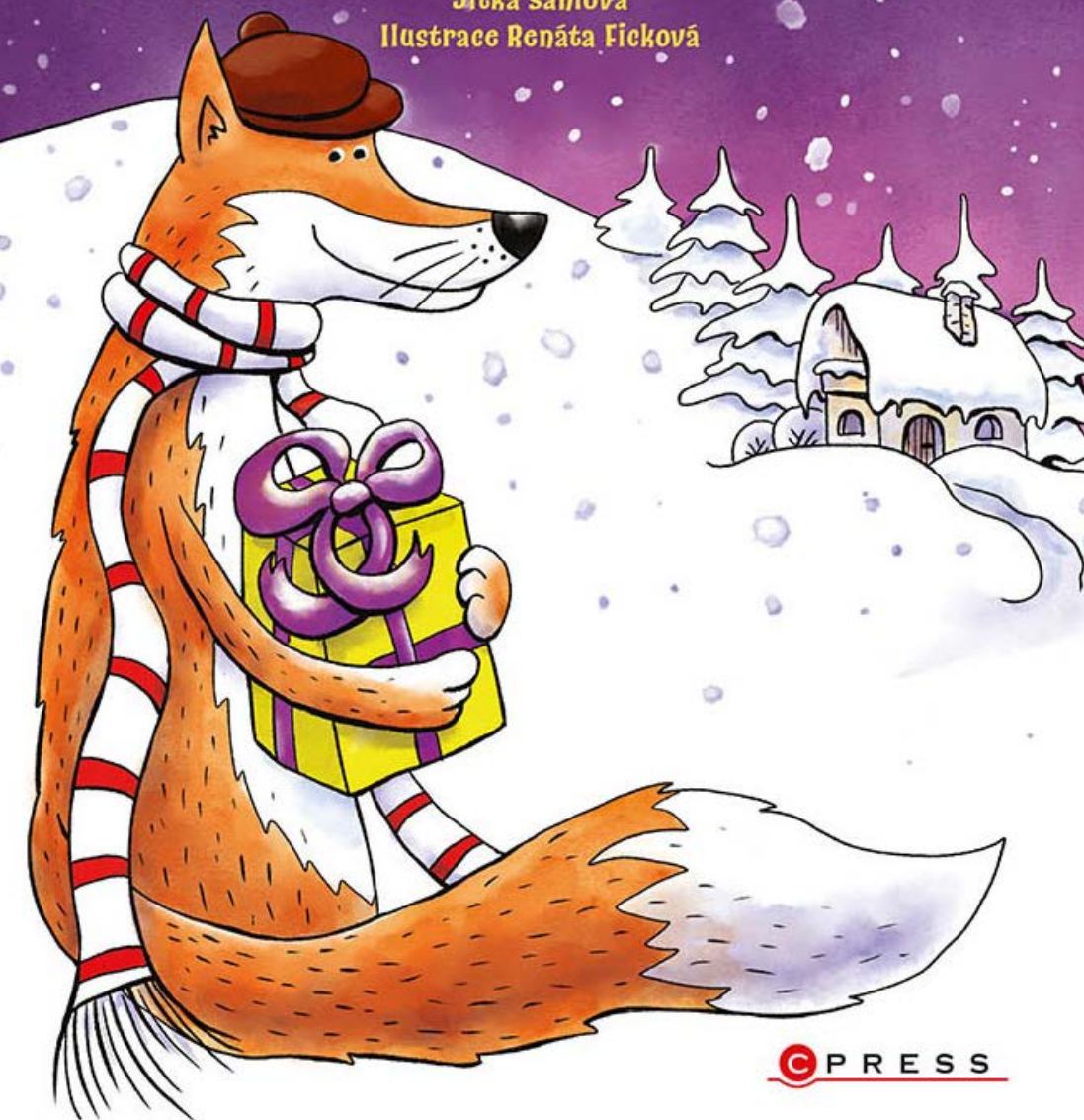

Nejkrásnější vánoční dárek

Jitka Saniová
Ilustrace Renáta Ficková

Nejkrásnější vánoční dárek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Saniová

Nejkrásnější vánoční dárek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEJKRÁSNEJŠÍ VÁNOČNÍ DÁREK

Text © Jitka Saniová, 2022

Illustrations © Renáta Ficková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4402-2

ISBN e-knihy 978-80-264-4417-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4418-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4416-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Nejkrásnější vánoční dárek

aneb

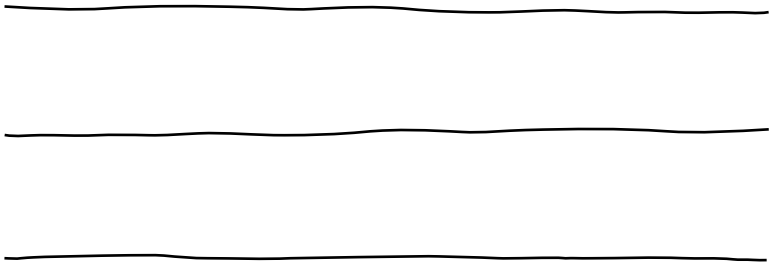
Kouzelné Vánoce s lišákem Jonášem

Jitka Saniová

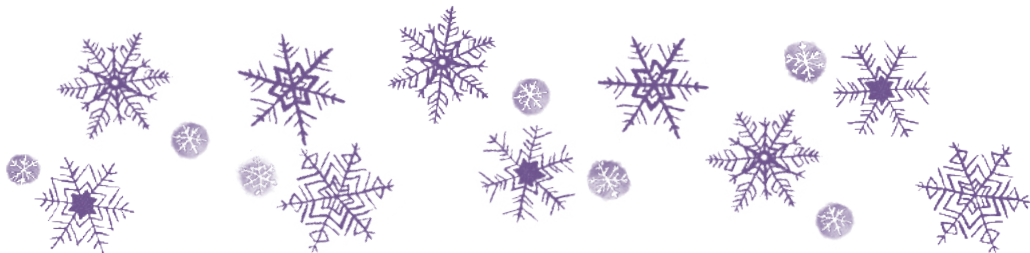
 CPRESS

*Ahoj, milý čtenáři!
Tady na tebe čeká jeden vánoční úkol. Během
čtení příběhu zjistíš, co tato kouzelná lucerna
dovede, a dozvíš se, co máš udělat. Stačí se pak
vrátit zase sem...*

Už je to tady!

Lišák Jonáš seděl na mýtince u lesa. Vtom mu na nos spadla první sněhová vločka. Polechtala ho a trochu zastudila. Lišák kýchl. Hned však radostně vyskočil a rozeběhl se do lesa. „Jupí, už je to tady!“ Utíkal a utíkal, až doběhl k malé chaloupce svého kamaráda zimního skřítkova Filípka. „Sněží, sněží! Už je to tady.“

Lišák vběhl do skřítkova domečku. „To jsem si mohl myslet. Vždyť on to celé zaspí!“ mručel, když uviděl Filípka tvrdě spát v postýlce.

V chaloupce bylo útulno. Vonělo tu jehličí a všude bylo naklizené. Všechno tu dýchalo Vánocemi. Na oknech visely ozdoby ve tvaru vloček, stůl zdobil ubrus s obrázky vánočních zvonečků. Misku naplňovaly oříšky a jablíčka. Jen na okraji stolku byla podivná hromádka barevných věcí a uprostřed toho jablíčko, v němž byla zasazena svíčka. Lišák vyskočil na židli, aby to lépe prozkoumal. „To bude asi vánoční svícen. A Filípek ho nestihl dokončit,“ přemýšlel lišák nahlas. „Co kdybych mu s tím trochu pomohl?“ A tak se pustil do práce. Do jablíčka zapíchal větvičky a hřebíček. Svícen ozdobil sušenými plátky pomerančů a skořicovou kůrou. „Jú, to jsem ale šikula!“ naparoval se lišák a zvesela se vydal k postýlce skřítkova Filípka.

Vstávej, Filípku, už je to tady!

„Skřítku Filípku, vstávej! Začala zima. A víš, co to znamená?“

„Cože? Kdo mě to budí? Ahá, to jsi ty, Jonáši. Mně se ale ještě nechce vstávat,“ huhlal Filípek. Vystrčil zpod peřiny nohu. Zahýbal palcem a postěžoval si: „To je zima. Studí mě nohy.“

„Vždyť jsi zimní skřítek! Tobě nemůže být zima!“ smál se lišák.

„Ne?“ Filípek vykoukl zpod peřiny. „Tak proč potom my zimní skřítki nosíme čepice, rukavice, šály, kabáty, teplé ponožky a zimní boty?“

„To je přece jasné,“ mazaně odvětil lišák. „Nosíte je proto, aby děti věděly, že se musí v zimě teple oblékat. Jinak by chytily rýmu a kašel.“

„Ty jsi nějak chytřej,“ mumlal skřítek. Vylezl z postýlky a začal se oblékat.

Lišák se posadil poblíž skřítků. Napjatě ho pozoroval. Očividně o něčem přemýšlel. Až se konečně osmělil: „Filípku, já bych chtěl mít taky šálu a kulicha.“

Skřítek se podíval na lišáka. Takhle zasněného ho ještě neviděl. Vtom si na něco vzpomněl. Ve skříni by přece mohla být jeho starší šála a čepice! A měl pravdu. Hned zavolal na lišáka, aby k němu přišel. „Jonáši, podívej se!“

Lišák Jonáš vyskočil radostí tak, až narazil do stropu. „Au!“ Pacičkou si hladil hlavu za ušima. Rychle však na bolístku zapomněl. Ze skříně vytáhl kulicha a šálu. „Ty mi budou slušet,“ radoval se. Kulich mu byl jen taktak. Jedno ucho se mu pod něj nevešlo. To však Jonášovi nevadilo. Šťastně se rozeběhl ven, aby na celý les zavolal: „Haló, podívejte se! Mám kulicha a šálu!“

Skřítek vyběhl za lišákem. To byla všude kolem krása! Sněhové víly sypaly na větve stromů sněhové vločky. Zimní andělé každou vločku ozdobili světýlkem. Záhy to vypadalo, jako by se celý les rozzářil. Lišák Jonáš do toho radostně poskakoval a vytahoval se, jak mu to sluší. Skřítek Filípek vyndal z kapsy fotoaparát a lišáka nenápadně vyfotil. Napadlo ho, že z té fotky připraví lišákovi dárek. Ale pssst! To bude překvapení až na Vánoce.

Chvilku se spolu ještě honili po lese, brzy ale nastal čas, kdy se museli rozloučit. Skřítek potřebuje ještě ozdobit domeček světýlky, zatímco lišák poběží za Honzíkem a Janičkou. Za svými kamarády z městečka u lesa. „Musím jim přece oznámit, že už nastal kouzelný zimní čas!“

Utíkal, utíkal a ani si nevšiml, že ho někdo pozoruje zpoza vysoké jedle. Byla to čarodějka Zlobivka. Ta se zachechtala: „Já vám ten kouzelný čas zkažím. Jen se těšte!“

Jonáš má nápad

Lišák doběhl k vysokému domu. Zazvonil na zvonek se štítkem Rodina Veselých. „Paní Veselá, dobrý den. Tady je lišák Jonáš. Jsou Honzík s Janičkou doma?“

„Jsou. Už na tebe čekají.“ Vchodové dveře se s bzučením otevřely. Lišák vyběhl do třetího patra.

Tam už na něho u dveří čekala paní Veselá. „Vítej, Jonáši. Pojď dál. No ty máš krásnou šálu a čepici!“ Lišák se nakrucoval a nakrucoval. Pyšný na to, jak krásně vypadá.

Na chodbě se přivítal s Honzíkem a Janičkou a potom hurá do kuchyně. Tam ho uvítala vůně vanilky. Jonáš nasál vzduch do čenichu. Olízl se a zeptal se: „Co to tady tak voní?“

„Linecké cukroví,“ odpověděl Honzík a Janička dodala: „Včera jsme si připravili těsto, přes noc jsme ho nechali odpočívat v lednici. Ráno jsme vykrajovali, pekli a teď cukroví slepujeme. Pomůžeš nám?“

„Co to znamená, slepovat cukroví?“ divil se lišák. „To ho mažete lepidlem?“

„Ne!“ smály se děti. Janička kývla na lišáka: „Jonáši, pojď sem.“ Poté vzala jedno linecké kolečko. Namazala na něj marmeládu a druhé kolečko s dírkou přimáčkla na to pomazané.

„Jé, s tím rád pomůžu!“

„Jdeme na to,“ zavelel Honzík. Vtom lišák vykřikl: „Mám nápad! Chcete vědět jaký?“ Děti přikývly a lišák hrdě pokračoval: „Budeme slepovat cukroví paštikou. Mňam! To bude dobrota.“

„Jonáši, do cukroví se nedává paštika!“ pokrčila nos Janička. „Cukroví se maže marmeládou.“

Do kuchyně přišla maminka. „Mami, lišák chce mazat cukroví paštikou,“ hlásila Janička. Všichni se rozesmáli. Lišák to nechápal. „Vám se můj nápad nelíbí?“

„Ne!“ zaznělo jednohlasně. A pak se všichni zveselili a dali do práce. Slepovali linecké. Dávali je do krabičky. Zpívali koledy. Náhle lišák přestal pomáhat. Vzal si vařečku, začal tancovat a zpívat:

„Já jsem báječný lišák,
úžasný super fešák!
Kde se Jonáš objeví,
žádná nuda už není!“

Když lišák dozpíval, předal vařečku Honzíkovi a Janičce. A ti začali notovat:

„Náš lišák je kamarád,
každý ho má tady rád.
Fousky, čenich, velké uši,
kulich, šála mu moc sluší.“

Maminka se smála: „Vy jste ale veselá kopa.“ Pak se na všechny tři hezky podívala. Mrkla na ně a záhadně řekla: „Tak a teď běžte za štěbetalkami. Doneste jim tohle.“ Podala dětem pytlík. Honzík a Janička přikývli a začali se oblékat.

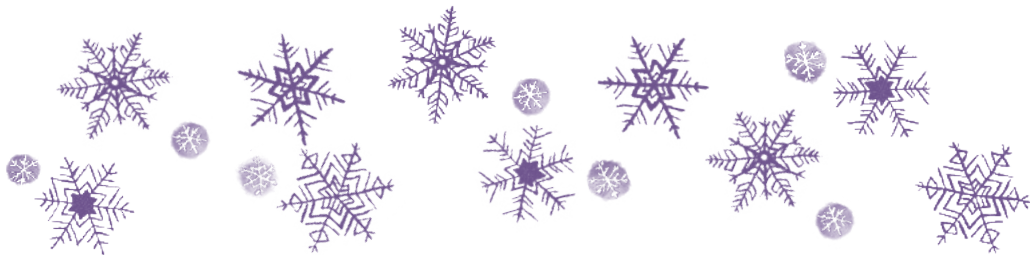
Lišák se mračil. „Kdo jsou ty štěb...? No, víte, co myslím!“

„Ště-be-tal-ky,“ slabikoval mu Honzík.

„A co je v tom pytlíku?“

„To uvidíš, zvědavý lišáku,“ smála se maminka. I když se lišák mračil ještě víc, nic neprozradila.

Záhadný hlas

Děti se s lišákem vydaly ke školnímu lesíku. Sněhové víly na ně cestou sypaly sníh. Vítr zachytil některé sněhové vločky a zavál jim je na nosy.

„Studí mě čenich,“ vyjekl lišák a kýchnul tak mocně, až odfoukl jednu sněhovou vílu a ta narazila do druhé. A ta do další. „Páni, to je ale pořádná srážka víl,“ rozesmál se lišák Jonáš. Janička a Honzík se přidali.

„Tak vy se nám smějete!“ zvolaly sněhové víly. „Jen počkejte!“ Víly se slétly dohromady. Hlavní víla Sněhulka zavelela: „Jedna, dva, tři – na ně!“ Víly se rozletěly a povalily lišáka a děti do sněhu. A pak na ně nasypaly všechen sníh ze svých sněhových batůžků.

Z velké kopy sněhu koukaly jen ruce, nohy, packy a ryšavý ocas. Víly se uličnicky zasmály a odletěly. Když se děti s lišákem vyhrabaly ze sněhu, byly už pryč. Zato se tu objevil skřítek Filípek. Všichni se radovali, že se opět vidí. Skřítek to tady měl moc rád, a tak sem často chodíval. „Jé, podívejte,“ ukázal na městečko. „Ty domy vypadají, jako by měly na střechách šlehačkové čepice a stromy byly pocukrované.“

„Co to povídáš?“ mumlal lišák. „Vy mu rozumíte? Na domě přece nemůže být šlehačka a na stromech cukr!“

Janička hned lišákovi vysvětlila: „To se jen tak říká. Zní to hezky. Pohádkově. Tak pohádkově, jako teď vypadá naše městečko.“ Všechno se bělelo a zářilo. Všude vládl klid. Jako by celá krajina čekala na nějaké krásné překvapení. „To je ono!“ vykřikl lišák. „Chtělo by to nějaké hezké překvapení!“

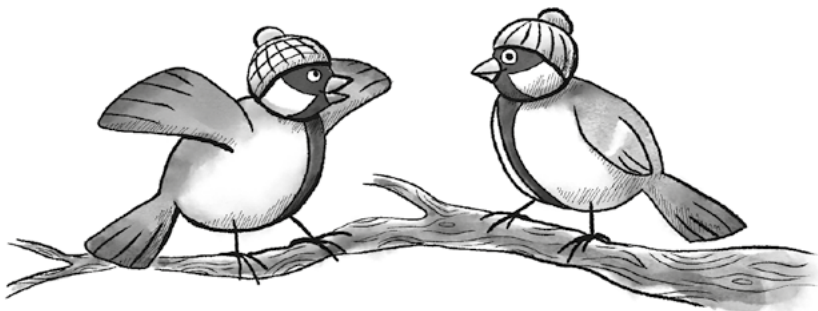
„Dobrá, máte ho mít,“ ozval se záhadný dívčí hlas.

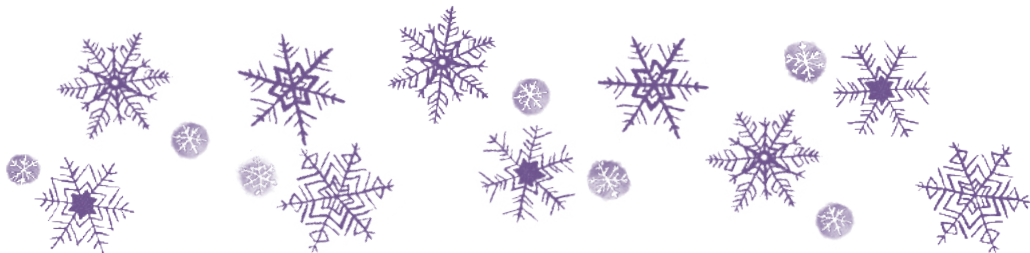
„To jsem neřekla já,“ hlásila Janička.

„Nebude to ale pěkné překvapení,“ zachechtal se nepříjemně ten záhadný dívčí hlas.

Honzík, Janička, Filípek a Jonáš se k sobě přimkli. „Kdo jsi? Ukaž se nám!“ volali.

Chechtot utichl a hlas už nic neřekl. Všichni čtyři se rozhlíželi kolem. Nikoho však neviděli. A tak se opět vydali na cestu. Zamířili ke škole, protože kousek od ní malé štěbetalky rády dovádějí. Ten podivný hlas jim ale nedopřál klidu.

Dobrá a špatná zpráva

Čtveřice kamarádů – lišák, skřítek a Janička s Filípem – konečně došla ke škole. U dveří potkali pana školníka. Když ho pozdravili, pan školník se poškrábal za uchem a poznamenal: „Lišák, který má kulicha a mluví lidskou řečí? Máme tu kouzelný zimní čas! Tak to abych začal s vánoční výzdobou školy.“

Kamarádi ale pana školníka nenechali odejít. Vyprávěli mu o záhadném hlase, který slyšeli. Pan školník si dal ruce v bok a zavrtěl hlavou: „Opravdu nevím, kdo by to mohl být. Nějaká rošťácká holka! Přijďte za mnou, kdyby vás zase otravovala.“ Když se s panem školníkem rozloučili, kamarádi obešli školní budovu. Za ní se rozprostírala školní zahrada.

Honzík zamával pytlíkem, který nesl v ruce: „Tamhle jsou naše kamarádky štěbetalky.“

„Ahoj, děti! Ahoj, lišáku Jonáši. Ahoj, skřítku Filípku... Máme pro vás špatnou a taky dobrou zprávu. Kterou chcete slyšet jako první?“ štěbetalo to bez ustání ze všech stran. Lišák se rozhlížel. Hledal, kdo že to na ně vlastně mluví.

Školní zahrada působila téměř pohádkově. Zemi pokrýval sníh. Vyšlapaná byla jen cesta, která se klikatila mezi stromy. Třpytivý sníh stromům slušel, halil je

do bělostného kabátku. Uprostřed zahrady stál kůl a na něm krmítko ve tvaru domečku. Kolem létaly sýkorky. A protože právě vládl kouzelný zimní čas, i sýkorky měly na hlavičkách kulichy a zvesela si povídaly. Vypadaly jako malé rozverné uličnice. Lišák měl konečně jasno, kdo jsou malé štěbetalky.

Děti, skřítek a lišák se na sebe podívali. I přes tu krásnou atmosféru si vybrali nejprve tu špatnou zprávu.

„Motá se tu čarodějka Zlobivka. Chce nám zkazit Vánoce!“ volala jedna sýkorka přes druhou.

„Ten divný hlas určitě patřil jí,“ zvolal Honzík a sýkorkám vylíčil, jak se někdo chechtal a sliboval, že jim uchystá nehezké překvapení. Sýkorky zaštěbetaly: „Tak to byla ona. To byla určitě ona!“

„A co je ta dobrá zpráva?“ zeptala se Janička.

Sýkorky létaly kolem nich a hlásily: „Zlobivka je nešika.“ – „Ve škole se neučila!“ – „Kouzla jí nejdou.“ – „Hodně toho poplete.“ – „Snadno ji porazíte!“

Řeč malých sýkorek kamarády trochu uklidnila. Zase opravdu veselo tu ale začalo být, až když Janička a Honzík ukázali sýkorkám pytlíček. „Kamarádky sýkorky, máme tu pro vás zrníčka,“ a nasypali je ptáčkům do krmítka.

Sýkorky přivolaly vrabčáky, kosy, sojky, straky. Společně pak poletovali kolem krmítka a pochtunávali si na zrní. Na obloze vysvitlo sluníčko a svými paprsky rozzářilo celou krajinu. Děti, lišák a skřítek se na sebe usmáli. Bylo jim hezky.